

[Socialministeren.]

lige omtalte almindelige forhøjelse af pensionerne — for kommunegruppe III gennemføres særlige forhøjelser af disse pensioner, således at en udligning af forskellen mellem pensionerne i kommunegrupperne III og II sker gradvis med en forhøjelse pr. 1. april 1961, pr. 1. april 1962 og pr. 1. april 1963 og så vidt muligt med lige store beløb for hver forhøjelse.

For at undgå en forringelse af pensionisternes økonomiske stilling i tiden indtil den 1. april 1961 stilles der endelig forslag om udbetaling af en engangsydelse til folke-, invalide- og enkepensionister, til personer, der oppebærer underholdshjælp som kronisk syge i henhold til forsorgslovens §§ 247-248, samt til visse enlige mødre, der får udbetalt børnebidrag af det offentlige. Den særlige ydelse foreslås fastsat til 100 kr. til ægtepar og 75 kr. til enlige, herunder ægtepar, når kun den ene af ægtefællerne oppebærer pension. Ydelsen tilkommer personer, der oppebærer pension m. v. den 1. november 1960. Samtidig foreslås det, at beboere på alderdomshjem og hjem for kronisk syge får udbetalt et ekstraordinært lomme pengebeløb på 20 kr. for ægtepar og 10 kr. for enlige.

Med hensyn til udgifterne vedrørende de enkelte dele af lovforslaget skal jeg tillade mig at henvise til bemærkningerne, hvorefter dette lovforslag må antages at medføre udgifter på 33 mill. kr. i indeværende finansår, 49 mill. kr. i finansåret 1961-62, 61 mill. kr. i finansåret 1962-63 og 73 mill. kr. i finansåret 1963-64, når samtlige foreslåede forbedringer får fuld virkning.

Det er naturligvis klart, at vi ikke med vedtagelsen af det her foreliggende forslag er nået frem til en ordening, der endeligt og én gang for alle løser vore pensionisters økonomiske problemer. Som en af de nære ting, der nu melder sig, kan jeg nævne spørgsmålet, om vi har fundet den rigtige løsning med hensyn til regulering af pensionerne, der jo som bekendt finder sted i overensstemmelse med svingningerne i det almindelige detailpristal. Regeringen vil derfor i disse dage nedsætte et udvalg, der vil få til opgave nærmere at undersøge mulighederne for at erstatte den nuværende regulering med en regulering efter et særligt

for invalide-, folke- og enkepensionister beregnet pristal. Regeringen vil endvidere anmode udvalget om at undersøge de tekniske muligheder for ved siden af eller i stedet for reguleringen i henhold til prisudviklingen at regulere de nævnte pensioner i takt med svingningerne i det almindelige indkomstniveau.

Til belysning af baggrunden for det nu fremsatte lovforslag finder jeg anledning til at nævne nogle af de mere væsentlige forbedringer, der i de senere år er gennemført inden for den her nævnte lovgivning.

Ved love af 7. juni 1958 og 21. marts 1959 udfyldtes det hul, der var i folkepensionsordningen, hvorefter visse grupper af personer, der havde pensionsret i kraft af ansættelse i stat, kommune, folkeskolen, folkekirken, koncessionerede virksomheder m. v., ikke kunne oppebære folkepensionens mindstebeløb. Disse personer er nu praktisk taget alle inde under folkepensionsordningen.

Ved 2 love af 29. marts 1960 blev der taget de første skridt i retning af en udjævning af de såkaldte zonegrænser derved, at folkepensionen, invalidepensionen og enkepensionen med tillæg blev forhøjet i landdistrikterne og i købstadkommunerne og således, at forhøjelserne i landdistrikterne var betydelig større end i købstadkommunerne.

Samtidig blev det fastsat, at kvinder, der er gift med folke- eller invalidepensionister, er berettiget til folkepension, når de opnår den alder, ved hvilken enlige kvinder kan oppebære folkepension — en forbedring, der for disse kvinder betyder en nedsættelse af tilgangsalderen til folkepension med 5 år.

Ud over disse forbedringer med mere almindeligt sigte er der ved forskellige lejligheder gennemført love, som særlig henvender sig til de pensionister, der befinder sig i en konkret trangssituation.

Her kan således nævnes hjemmehjælpen, som fik sit grundlag ved en lov af 18. april 1958. Det er min erfaring, at den herved skabte mulighed for at hjælpe de folke- og invalidepensionister, der har behov for sådan hjælp, er blevet vel modtaget overalt, og at de midler, der herigennem er blevet stillet til rådighed for kommunerne, udnyttes i højere og højere grad. En skønsom vurdering viser, at ca. to tredjedele